EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 21.2.2023
COM(2023) 103 final

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Den fælles fiskeripolitik i dag og i morgen: en pagt for fiskeriet og havet med henblik på en bæredygtig, videnskabeligt baseret, innovativ og inklusiv fiskeriforvaltning

{SWD(2023) 103 final}

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Den fælles fiskeripolitik i dag og i morgen: en pagt for fiskeriet og havet med henblik på en bæredygtig, videnskabeligt baseret, innovativ og inklusiv fiskeriforvaltning

1. INDLEDNING

Formålet med den fælles fiskeripolitik er at sikre fiskeri- og akvakulturaktiviteternes langsigtede bæredygtighed, sikre fødevareforsyningerne og sikre, at fisker- og akvakultursamfundene har en rimelig levestandard. Dette omfatter alle, der er bidrager til værdikæden, således at kystsamfundenes socioøkonomiske struktur bevares.

Ved at kombinere miljømæssige, sociale og økonomiske bæredygtighedsmål var den fælles fiskeripolitik en forløber for den europæiske grønne pagt[1] og de dertil knyttede strategier[2]. Den europæiske grønne pagt har på sin side styrket den fælles fiskeripolitiks tilgang og understreget fiskeri- og akvakultursektorens tredobbelte bidrag til økonomien og beskæftigelsen i kystområderne, fødevaresikkerheden i EU og beskyttelsen af havmiljøet.

I dag står vi over for mange komplekse udfordringer, når det gælder vores have og deres rige biodiversitet, som den socioøkonomiske struktur afhænger af. Havene påvirkes af maritime aktiviteter, forurening (f.eks. næringsstofberigelse og forurenende stoffer, havaffald, herunder plast og mikroplast, undervandsstøj osv.) og klimaændringer (f.eks. spredning af ikke-hjemmehørende arter). Den fælles fiskeripolitik og fiskerisektoren skal yde deres bidrag, men kan ikke tackle disse udfordringer alene. Det er lige så vigtigt at afhjælpe den påvirkning af havmiljøet, der skyldes andet menneskeligt pres end fiskeri, og lette genoprettelsen af sunde have, som EU's fiskere og kystsamfund er afhængige af.

Dette kræver en integreret tilgang, der hænger sammen med andre politikområder, bl.a. miljøpolitikken, landbrugspolitikken og energipolitikken. Gennemførelsen af alle elementerne i den europæiske grønne pagt, navnlig handlingsplanen for nulforurening[3], er afgørende i denne henseende. I Østersøen har eutrofiering og forurening f.eks. haft alvorlige konsekvenser for opretholdelsen af bæredygtigheden i havmiljøet, herunder fiskebestandene. Det er derfor klart, at fiskeriforvaltningsforanstaltninger alene ikke er tilstrækkelige til at forbedre situationen. Interessenter på tværs af politikområder har derfor forenet kræfterne for at tackle fælles udfordringer, hvilket undertegnelsen af "Our Baltic Declaration"[4] er et

---

1 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Den europæiske grønne pagt (COM(2019) 640 final/3).

2 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — En jord til bord-strategi for et fair, sundt og miljøvenligt fødevaresystem (COM)2020 381) og Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — EU's biodiversitetsstrategi for 2030 — Naturen skal bringes tilbage i vores liv (COM(2020) 380).

3 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Vejen til en sund planet for alle – EU-handlingsplan: "Mod nulforurening for vand, luft og jord" (COM(2021) 400 final).

4 https://commission.europa.eu/system/files/2020-09/ministerial_declaration_our_baltic_conference.pdf.

eksempel på. I Middelhavet og Sortehavet giver forureningens negative konsekvenser for havmiljøet anledning til særlig stor bekymring. Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet (GFCM) har derfor til hensigt at udarbejde en regional tilpasningsstrategi for at håndtere de potentielle konsekvenser af forurening, herunder plastforurening, undervandsstøj, efterladte, tabte eller på anden måde kasserede fiskeredskaber samt næringsstoffer og forurenende stoffer.

Formålet med denne meddelelse er som krævet i henhold til artikel 49 i forordningen om den fælles fiskeripolitik at aflægge rapport om, hvordan den fælles fiskeripolitik fungerer, og at fastlægge en vision og sætte kursen mod et bæredygtigt og modstandsdygtigt fiskeri i fremtiden. Meddelelsen supplerer handlingsplanen for beskyttelse og genopretning af marine økosystemer med henblik på et bæredygtigt og modstandsdygtigt fiskeri[5] (i det følgende benævnt "handlingsplanen for havet") og meddelelsen om energiomstillingen i EU's fiskeri- og akvakultursektor[6] (i det følgende benævnt "energiomstillingsinitiativet"), hvori der udpeges og opstilles prioriteter for de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at tackle specifikke fiskeri-, miljø- og klimarelaterede udfordringer. Der er desuden udarbejdet en målrettet rapport med en omfattende vurdering af den fælles markedsordning[7].

Denne meddelelse bør læses sammen med det ledsagende arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der giver et mere detaljeret indblik i, hvor langt man er nået med gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik, og som bygger på en vidtrækkende høringsproces, der har fundet sted siden december 2021, forskellige undersøgelser, beslutninger fra Europa-Parlamentet og input fra Rådet og medlemsstaterne.

2. STØRRE INDFLYDELSE TIL FISKER- OG AKVAKULTURSAMFUNDENE

Fiskeri og akvakultur er erhverv med en lang tradition, der er dybt rodfæstet i den europæiske kulturarv. Ifølge den årlige økonomiske rapport om EU's fiskerflåde[8] var der i 2020 over 124 630 fiskere beskæftiget i EU's erhvervsfiskeri, hvilket svarer til 82 272 fuldtidsækvivalenter. Ifølge den seneste økonomiske rapport om akvakultur i EU blev antallet af beskæftigede i EU's akvakultursektor i 2018 anslået til 69 000 og antallet af fuldtidsækvivalenter til 39 000[9]. Både fiskeri og akvakultur bidrager til at sikre et bredt udvalg af fødevarer og skaber beskæftigelse i mange kystsamfund. Der bør derfor lægges særlig vægt på politikkens sociale dimension.

---

5 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — En EU-handlingsplan: Beskyttelse og genopretning af marine økosystemer med henblik på et bæredygtigt og modstandsdygtigt fiskeri (COM(2023) 102).

6 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om energiomstillingen i EU's fiskeri- og akvakultursektor (COM(2023) 100 final).

7 Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter (COM(2023) 101).

8 Europa-Kommissionen, Det Fælles Forskningscenter, Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri — "The 2022 annual economic report on the EU fishing fleet" (STECF 22-06), J. Virtanen (redaktør), J. Guillen (redaktør), R. Prellezo. (redaktør), E. Sabatella (redaktør), Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2022.

9 Europa-Kommissionen, Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) — "The EU Aquaculture Sector – Economic report 2020" (STECF-20-12). EUR 28359 EN, Den Europæiske Unions Publikationskontor, Luxembourg, 2021.

I fra jord til bord-strategien anerkendes den stærke indbyrdes forbindelse mellem sunde mennesker, sunde samfund og en sund klode, ligesom det anerkendes, at det er nødvendigt at sikre primærproducenternes eksistensgrundlag for at opnå en vellykket overgang til et bæredygtigt EU-fødevaresystem. Derfor afhænger skabelsen af bæredygtige arbejdspladser for fiskere og akvakulturproducenter og alle, der er involveret i værdikæden, af en bæredygtig udnyttelse af de akvatiske ressourcer. Der er behov for en integreret analyse af den sociale dimension af EU's fiskeri, således at de politiske beslutningstagere i højere grad kan tage hensyn til data om beskæftigelse, køn, erhvervsuddannelse og om folks afhængighed af fiskeriet, når de fremsætter forslag om bevarelsesforanstaltninger i forbindelse med fiskeriforvaltningen.

Hvis EU's fiskeri- og akvakultursektor, forarbejdningssektoren og kystsamfundene skal have en levedygtig fremtid, forudsætter det et generationsskifte. Et sådant generationsskifte kan dog kun finde sted, hvis sektoren opfattes som attraktiv, hvis de vanskelige arbejdsvilkår forbedres ved hjælp af innovation, hvis havmiljøet holdes biologisk mangfoldigt, rent og sundt, og hvis samfundet anerkender fiskerne og akvakulturproducenterne for deres faglige kunnen og de tjenester, de leverer. Der skal gøres reklame for fiskeriet som et attraktivt karrierevalg, hvor fiskerne betragtes som "havets forvaltere". Muligheden for at leve en udendørs livsstil eller for innovative arbejdsordninger, f.eks. ved at knytte produktionen sammen med direkte salg eller turisme, bør også fremhæves. Det er ligeledes afgørende at styrke og i højere grad anerkende den vigtige rolle, som kvinder spiller i hele EU's værdikæde for fisk og skaldyr, lige fra skabelse af velstand og beskæftigelse til bæredygtig udnyttelse og bevarelse af havets levende ressourcer.

Den fælles fiskeripolitik indeholder værktøjer, der kan bidrage til at gøre fiskeri og akvakultur mere tiltrækkende som erhverv. For eksempel sikrer en bæredygtig fiskeriforvaltning, at der på lang sigt er sunde fiskebestande til rådighed, hvilket er en forudsætning for erhvervets stabilitet. Den fælles fiskeripolitik giver også producentorganisationerne en fremtrædende rolle og giver dem og deres medlemmer mulighed for at udvikle skræddersyede foranstaltninger og styrke aktørernes stilling i den samlede værdikæde. Når der tages hensyn til de socioøkonomiske virkninger i de forvaltningsbeslutninger, der træffes, betyder det desuden, at dem, der er afhængige af fiskeriet, har mulighed for at opnå en rimelig levestandard. EU-budgettet, navnlig via Den Europæiske Hav-, Fiskeri- og Akvakulturfond (EHFAF)[10] og den dertil hørende lokaludvikling styret af lokalsamfundet (CLLD), yder betydelig finansiel støtte[11] til forbedring af sikkerheds- og arbejdsvilkårene, udvikling af færdigheder, deling af viden og til at gøre sektoren mere modstandsdygtig generelt.

Andre EU-politikker spiller en rolle med hensyn til at bevare sektorens tiltrækningskraft og dermed sikre en fremgangsrig fremtid for de europæiske fisker- og akvakultursamfund. Ud over den fælles fiskeripolitik følger EU-lovgivningen ambitiøse internationale standarder for sikkerhed og arbejdsvilkår i fiskerisektoren, herunder uddannelse af fiskere[12], bestræbelser på at udrydde moderne slaveri, bekæmpelse af ulovligt, ureguleret og urapporteret fiskeri (IUU-fiskeri) og fremme af udviklingen af sociale standarder på verdensplan. Disse bestræbelser

[10] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1139 af 7. juli 2021 om oprettelse af Den Europæiske Hav-, Fiskeri- og Akvakulturfond og om ændring af forordning (EU) 2017/1004.

[11] 10 % af den samlede fælles EHFAF-tildeling.

[12] Vedtaget inden for rammerne af Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) eller Den Internationale Søfartsorganisation (IMO), f.eks. i henhold til konventionen om standarder for uddannelse, certificering og vagthold for mandskab på fiskerfartøjer (STCW-F-konventionen).

fremmer det internationale samarbejde[13] og bidrager til lige vilkår på globalt plan og fair konkurrence med lande uden for EU. I forbindelse med frihandelsaftaler fremmer de desuden et højt ambitionsniveau hvad angår en bæredygtig udvikling af markederne for fiskevarer og akvakulturprodukter.

Alle aktører på området bidrager til fiskeri- og akvakulturaktiviteternes rentabilitet og tiltrækningskraft. Sektoren skal gøre brug af alle de redskaber, der er til rådighed, for at skabe forandring ved hjælp af innovation, investeringer, samarbejde og diversificering. Navnlig vil opgradering af færdigheder gennem grunduddannelse, livslang læring og uddannelse i overensstemmelse med de målsætninger, der er fastsat i forbindelse med det europæiske år for færdigheder[14], gøre fiskerne og akvakulturbrugerne mere effektive og modstandsdygtige og mindre udsatte for risikoen for ulykker. En modernisering af sektoren og åbning for mere vidtrækkende sociale tjenester er afgørende for at gøre den mere attraktiv, navnlig for den unge generation.

Kommissionen:

- **har til hensigt i perioden fra foråret 2023 til sommeren 2024** at gennemføre et EU-dækkende deltagelsesbaseret **fremsynsprojekt om "fremtidens fiskere"** for at se på, hvilken afgørende rolle fiskere skal spille i samfundet ud over levering af fisk og skaldyr af høj kvalitet med et relativt lille CO_2-fodaftryk. Projektet skal på grundlag af kvalitative interviews med fiskerne udpege de tendenser, muligheder og trusler, der er spiller en rolle for fiskerisektorens tiltrækningskraft. Projektet skal navnlig afdække:
  - de faktorer og tendenser, der påvirker fiskerisektorens langsigtede bæredygtighed og rentabilitet og fiskersamfundenes velfærd (f.eks. konsekvenserne af klimaændringer, tab af biodiversitet, forurening, den grønne og den digitale omstilling, færdigheder, den aldrende arbejdsstyrke samt udviklingen på markedet og i samhandelen)
  - hvilke opgaver fiskere skal påtage sig, og hvilken rolle de skal spille ud over deres kerneaktivitet, navnlig i forbindelse med bevarelse og genopretning af havmiljøet, miljøturisme og lokal udvikling af kystområder
  - udfordringer og muligheder som følge af samarbejde og det indbyrdes forstærkende samspil mellem fiskere og andre interessenter i den maritime sektor, navnlig inden for maritim fysisk planlægning, udbredelse af vedvarende energikilder, tilrettelæggelse af forsyningskæden for fisk og skaldyr, den cirkulære økonomi og diversificering inden for den bæredygtige blå økonomi mere bredt.

  Resultaterne af projektet skal bidrage til den fremtidige politikudformning og til udviklingen af fiskerisektorens forretningsstrategi.

[13] EU's engagement er af afgørende betydning både i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), De Forenede Nationer og dets særorganisationer, herunder Fødevare- og Landbrugsorganisationen (FAO), i forbindelse med styring af ambitiøs beslutningstagning i de regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (RFFO'er) og på internationalt plan i regionen det nordøstlige Atlanterhav samt på bilateralt plan inden for rammerne af partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri og andre bilaterale eller trilaterale aftaler med lande uden for EU.

[14] Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et europæisk år for færdigheder 2023 (COM(2022) 526).

- opfordrer **medlemsstaterne** til **fra 2023** at anvende **bottom-up-tilgangen**, der sætter de lokale fiskersamfund i stand til at håndtere sociale udfordringer og behov **gennem lokaludvikling styret af lokalsamfundet** inden for rammerne af EHFAF-programmerne for 2021-2027

- anmoder **det videnskabelige samfund**, navnlig Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF), om at videreudvikle de **sociale indikatorer**, der skal anvendes til en analyse af socioøkonomiske rapporter. Disse skal indgå i grundlaget for udformningen af fremtidige forslag til fiskeriforvaltnings- og bevarelsesforanstaltninger samt forbedre vurderingen af de sociale og beskæftigelsesmæssige virkninger af sådanne foranstaltninger. Dette vil også bidrage til at kortlægge, hvordan de ressourcer og investeringer, der er nødvendige for at gøre sektoren mere attraktiv, kan programmeres

- **vil overveje, når den reviderede internationale konvention om standarder for uddannelse, certificering og vagthold for mandskab på fiskerfartøjer (STCW-F) er vedtaget**, **at fremsætte forslag til** et **direktiv for at sikre en korrekt gennemførelse** af konventionen i EU's retsorden og bistå medlemsstaterne med at fremskynde ratificeringen af henholdsvis Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) konvention og Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) konvention.

3. BIDRAG TIL BESKYTTELSE AF JORDEN

Med den fælles fiskeripolitik har EU etableret en stabil lovgivningsmæssig ramme for fiskeriforvaltning. Denne ramme har i de sidste 50 år dannet grundlag for udviklingen af høje standarder for bevarelse og forvaltning af de levende marine ressourcer og for bidraget til beskyttelsen af havmiljøet.

Den fælles fiskeripolitik fastsætter klare mål for en bæredygtig forvaltning af fiskebestandene. Beslutningstagningen baseres på pålidelig og internationalt anerkendt videnskabelig rådgivning, med henblik på hvilken der indsamles en bred vifte af data, som sikrer en større kapacitet til opstilling af de modeller, der indgår i grundlaget for udarbejdelsen af forslag om fiskerimuligheder. Flådeforvaltningen sikrer en langsigtet balance mellem fiskerikapacitet og fiskerimuligheder. Medlemsstaterne og interessenterne er tæt involveret i fiskeriforvaltningen, og beslutninger træffes under hensyntagen til regionale såvel som specifikke forhold. Politikken understøttes af en robust kontrol-, inspektions- og håndhævelsesordning som fastsat i kontrolforordningen[15] og regler om bekæmpelse af IUU-fiskeri som fastsat i IUU-forordningen[16]. EHFAF tilskynder til og yder finansiel støtte til opfyldelsen af de politiske målsætninger.

[15] Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en kontrolordning for Unionen med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik, om ændring af forordning (EF) nr. 847/96, (EF) nr. 2371/2002, (EF) nr. 811/2004, (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 2115/2005, (EF) nr. 2166/2005, (EF) nr. 388/2006, (EF) nr. 509/2007, (EF) nr. 676/2007, (EF) nr. 1098/2007, (EF) nr. 1300/2008, (EF) nr. 1342/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1627/94 og (EF) nr. 1966/2006.

[16] Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 af 29. september 2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1936/2001 og (EF) nr. 601/2004 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1093/94 og (EF) nr. 1447/1999.

Nu, hvor vi i et årti har arbejdet med gennemførelsen af den nye fælles fiskeripolitik, ser vi håndgribelige fremskridt i retning af et mere bæredygtigt fiskeri. Fiskerne, civilsamfundet og medlemsstaterne har bidraget til at genopbygge mange kritiske fiskebestande, som f.eks. kulmule i Det Iberiske Hav og Atlanterhavet samt havbars, og har bidraget til at standse nedgangen i bestandene i Middelhavet og Sortehavet. Samtidig skal vi dog lægge os i selen og hæve ambitionsniveauet, hvis det skal lykkes os at opfylde den fælles fiskeripolitiks målsætning om miljømæssig bæredygtighed fuldt ud.

Beskyttelse af de marine økosystemer og ressourcer

Fiskeriet påvirker fortsat de marine økosystemer negativt, navnlig på grund af forstyrrelser af havbunden, bifangst af følsomme arter og indvirkningen på de marine fødenet. Disse virkninger, som behandles i detaljer i handlingsplanen for havet, finder sted i kombination med virkningerne af klimaændringerne og andre belastninger som følge af menneskelige aktiviteter. Samtidig er de marine økosystemers dårlige tilstand også en direkte trussel mod bevarelsen af fiskeressourcerne, akvakultursektorens bæredygtighed og de dermed forbundne økonomiske aktiviteter samt mod velfærden i de samfund, der er afhængige heraf.

Ændringer i økosystemernes tilstand påvirker fiskebestandenes produktivitet på kort, mellemlang og lang sigt og forstærker kraftige forstyrrelser af kort varighed såsom marine hedebølger, forsuring af havene, reproduktionsproblemer, giftige algeblomstringer, parasitter og iltmangel. Disse ændringer og chok kan føre til et sammenbrud i fiskebestandene eller tvinge dem til at flytte til nordlige og dermed dybere og køligere farvande, ofte i områder uden for EU. Plast, mikroplast og anden forurening fra menneskelige aktiviteter på havet og på land (f.eks. landbrug, fiskeri, industri, skibsfart og spildevand) har også en negativ indvirkning på de marine økosystemer og dermed på fiskeriet og akvakulturaktiviteterne. Den kombinerede virkning af disse udfordringer er af hidtil uset omfang. Den usikkerhed, der er forbundet med de fremtidige klimaforhold, og behovet for yderligere forskning gør det vanskeligt at vurdere og forstå denne virkning fuldt ud, hvilket kun forværrer situationen.

Ud over at lette det ikkefiskerirelaterede pres på havmiljøet er det nødvendigt at opnå en fuldstændig gennemførelse i praksis af den fælles fiskeripolitik for at kunne imødegå disse udfordringer effektivt. Det er navnlig nødvendigt at styrke dataindsamlingen og videnskaben, fortsat stræbe efter evidensbaseret beslutningstagning og sikre en sammenhængende og effektiv kontrol og håndhævelse. Som det fremgår af handlingsplanen for havet, indebærer dette desuden en prioritering af de mest relevante foranstaltninger til reduktion af fiskeriets indvirkning på havmiljøet. Der er navnlig behov for at rette fokus mod:

- opfyldelse af målet om "det maksimale bæredygtige udbytte".

Med princippet om det maksimale bæredygtige udbytte (MSY[17]) er der inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik vedtaget en operationel, målelig og videnskabeligt baseret målsætning for fiskeriforvaltningen. Genopbygning af bestandene til MSY-niveauer og derover kan mindske de negative indvirkninger på de marine økosystemer, øge fiskerflådernes rentabilitet og reducere deres CO_2-udledninger. EU har også forpligtet sig til at efterleve princippet om MSY i forbindelse med internationale aftaler såsom verdensmålene for

[17] MSY er det største teoretiske ligevægtsudbytte, som løbende kan tages i gennemsnit af en bestand under de eksisterende gennemsnitlige miljøforhold uden betydelig indvirkning på reproduktionsprocessen (artikel 4, stk. 1, nr. 7), i forordning (EU) nr. 1380/2013 om den fælles fiskeripolitik).

bæredygtig udvikling. I områder, hvor der fiskes efter MSY-princippet, er bestandene genoprettet og fangsterne og indkomsterne øget, mens den negative indvirkning på havmiljøet er mindsket. I de senere år er flere og flere bestande nået op på et bæredygtigt niveau med særlig gode resultater i det nordøstlige Atlanterhav. Der er dog behov for en yderligere indsats. I Middelhavet er situationen stadig årsag til bekymring, og forbedringerne sker for langsomt, mens de seneste forbedringer i Østersøen er standset og vendt som følge af andre belastninger af miljøet og de marine økosystemer[18]. Det er afgørende at fortsætte og fremskynde arbejdet med at genopbygge bestandene, så de kommer op over niveauet for MSY, og holde dem på dette niveau.

- Styrkelse af den økosystembaserede tilgang ved hjælp af bedre videnskab

Håndteringen af de miljømæssige udfordringer for de marine økosystemer, fiskeriet og akvakultursektoren begynder med det videnskabelige samfunds indsats. Videnskaben sætter de politiske beslutningstagere i stand til at træffe informerede beslutninger og fuldt ud gennemføre den økosystembaserede tilgang til fiskeri- og akvakulturforvaltningen, som er et af de centrale principper i den fælles fiskeripolitik. Det betyder, at der skal tages hensyn til, hvordan de forskellige former for menneskelige aktiviteter og forvaltningssystemer påvirker udnyttelsen af naturressourcerne og havmiljøet, og omvendt, hvordan naturressourcernes tilstand påvirker fiskerisektoren.

For at opnå langsigtet bæredygtighed i udnyttelsen af havets ressourcer, også ud fra et socioøkonomisk synspunkt, skal den videnskabelige rådgivning, som forvaltningsbeslutningerne baseres på, afspejle de marine økosystemers fulde kompleksitet[19] samt de kumulative virkninger af såvel belastninger som afbødende foranstaltninger. Det er derfor nødvendigt at fortsætte bestræbelserne på at forbedre både viden og data, således at der i den videnskabelige rådgivning kan tages hensyn til hele den kontekst, som de marine økosystemer fungerer i. Dette vil indgå i overvejelserne om, hvorvidt antallet af bestande, der forvaltes ved hjælp af flerårige kvoter, skal øges.

Forbedret dataindsamling styrker kontinuerligt fiskeripolitikkens evidensgrundlag[20]. Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) har allerede taget hensyn til økosystemforhold i sin videnskabelige rådgivning. Denne rådgivning indeholder f.eks. oversigter[21] over økosystemerne for hver enkelt økoregion[22].

- Effektiv kontrol og håndhævelse af reglerne for erhvervsfiskeriet og det rekreative fiskeri

---

18 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet — Mod et mere bæredygtigt fiskeri i EU: status og retningslinjer for 2023 (COM(2022) 253).

19 Inklusive interaktionerne mellem de forskellige arter og økosystemprocesser og en række belastninger som følge af forskellige menneskelige aktiviteter.

20 STECF 22-07 - Eval 2021 ARs DCF and data transmission.pdf - Data Collection Framework - Europa-Kommissionen (europa.eu).

21 https://www.ices.dk/advice/ESD/Pages/Ecosystem-overviews.aspx.

22 ICES anvender økoregioner som geografiske enheder til at sammenfatte evidensgrundlaget for økosystemtilgangen. ICES-økoregionerne er baseret på biogeografiske og oceanografiske karakteristika og eksisterende politiske, sociale, økonomiske og forvaltningsmæssige opdelinger. De udvikles ved hjælp af en iterativ høringsproces med deltagelse af videnskabsfolk og interessenter under ledelse af ICES' rådgivende udvalg.

For at nå den fælles fiskeripolitiks bæredygtighedsmål er det vigtigt at være opmærksom på virkningerne af alle aktiviteter, både kommercielle og rekreative, og at sikre en effektiv kontrol og håndhævelse fra medlemsstaternes side. Kontrolforordningen indeholder detaljerede regler, navnlig for de kommercielle flåder. Dette gælder i mindre grad for det rekreative fiskeri.

I forordningen om den fælles fiskeripolitik henvises der til den potentielt "betydelige indvirkning", som det rekreative fiskeri kan have på fiskeressourcerne, ligesom det understreges, at medlemsstaterne bør "sikre, at dette fiskeri foregår på en måde, der er forenelig med den fælles fiskeripolitiks mål"[23]. Forvaltningen af det rekreative fiskeri kræver et fuldstændigt billede af, hvordan denne aktivitet påvirker fiskebestandene og økosystemerne. I denne forbindelse skal der også tages hensyn til det rekreative fiskeris særlige karakter og til anden EU-lovgivning, der finder anvendelse på disse aktiviteter.

Pålidelig og ensartet dataindsamling er fortsat en stor udfordring, hvilket gør det vanskeligt for Kommissionen at vurdere, hvordan det rekreative fiskeri påvirker specifikke bestande, og at udarbejde passende foranstaltninger. Med Kommissionens forslag[24] til en revision af kontrolforordningen, som i øjeblikket er til forhandling hos de to lovgivere, indføres et generelt krav om at overvåge antallet af lyst- og fritidsfiskere ved hjælp af en licens- eller en registreringsordning samt et krav om en ordning for dataindsamling eller registrering af alle fangster, der tages i det rekreative fiskeri, med henblik på at forbedre kontrollen og overvågningen.

- Innovation og finansiering

Der findes allerede en række banebrydende projekter og strategier, som fiskere benytter til at mindske forurening og udledningen af drivhusgasser og håndtere konsekvenserne af klimaændringerne. Nogle fokuserer på afprøvning og anvendelse i praksis af innovative løsninger såsom bionedbrydelige net, reb og redskabskomponenter, indsamling af havaffald[25] eller aktiviteter til forebyggelse af forurening. EU har også indført regler, der skal forbedre den cirkulære udformning og overvågning af fiskeredskaber[26] med henblik på at tilskynde til genbrug heraf og lette genanvendelsen, og samarbejder med standardiseringsorganisationer om at gennemføre dem.

---

23 Betragtning 3 i forordningen om den fælles fiskeripolitik.

24 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 og om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 1967/2006 og (EF) nr. 1005/2008 og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1139 for så vidt angår fiskerikontrol (COM(2018) 368 final).

25 "Fishing for Litter"-projektet er et godt eksempel på, at fiskerne kan yde et mere generelt bidrag til at opnå et sundere havmiljø ud over deres traditionelle fiskeriaktiviteter. Dette vil sætte dem bedre i stand til at indsamle og bortskaffe affald på en sikker måde ved ankomst i havn, herunder affald, der fanges i net i forbindelse med de normale fiskeriaktiviteter.

26 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/883 af 17. april 2019 om modtagefaciliteter i havne til aflevering af affald fra skibe, om ændring af direktiv 2010/65/EU og om ophævelse af direktiv 2000/59/EF (EØS-relevant tekst) og Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/958 af 31. maj 2021 om fastlæggelse af formatet for rapportering af data og oplysninger om markedsførte fiskeredskaber og om udtjente fiskeredskaber, der indsamles i medlemsstaten, og formatet for kvalitetskontrolrapporten i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), og artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/904.

Det vil være lige så vigtigt at udvikle fiskerfartøjer, der er langt mere energieffektive og egnede til energineutral fremdrift, og fangstmetoder, der begrænser skaderne på havets biodiversitet, og at sikre, at fiskeriet generelt har en begrænset indvirkning på de marine økosystemer og ikke forstærker klimaændringerne. Dette vil sætte økosystemerne bedre i stand til at modstå konsekvenserne af klimaændringerne.

- Bedre sammenhæng mellem politikker

Der er behov for bedre sammenhæng mellem gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik og EU's miljølovgivning, navnlig havstrategirammedirektivet[27], fugledirektivet[28] og habitatdirektivet[29]. Mere generelt gælder dette også for de målsætninger, der er opstillet for og resultaterne af biodiversitetsstrategien for 2030 og fra jord til bord-strategien.

Biodiversitetsstrategien omfatter vigtige forpligtelser til at yde effektiv beskyttelse af 30 % af EU's havområder og streng beskyttelse af en tredjedel af dette område for at genoprette de marine økosystemer til gavn for mennesker og klimaet og for at beskytte følsomme arter og levesteder yderligere. I henhold til biodiversitetsstrategien skal handlingsplanen for havet skabe en ramme for gennemførelsen af disse forpligtelser og indeholde forslag til foranstaltninger til at øge synergieffekten mellem fiskeripolitikken og miljøpolitikken og dermed styrke den fælles fiskeripolitiks bidrag til at nå EU's miljømål. Desuden er målet med fra jord til bord-strategien at sikre, at alle sektorer i fødevaresystemet har en neutral eller positiv indvirkning på miljøet, hvilket kræver en fremskynding af omstillingen til en bæredygtig fiske- og skaldyrsproduktion.

Der er også behov for at skabe sammenhæng mellem den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension og den internationale miljøpolitik, f.eks. i de regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (RFFO'er), de regionale havkonventioner og partnerskabsaftalerne om bæredygtigt fiskeri.

Kommissionen:

- opfordrer **medlemsstaterne** til fuldt ud og hurtigst muligt at gennemføre de foranstaltninger, der er beskrevet i **handlingsplanen for havet**

- opfordrer **medlemsstaterne** til i forbindelse med drøftelserne om fiskerimulighederne for 2024 navnlig at bestræbe sig på at sikre, at **målet om MSY nås i alle havområder**

- **vil** i **2023 og 2024** fokusere på at **udvikle den videnskabelige rådgivning til støtte for den økosystembaserede tilgang** til EU's fiskeriforvaltning ved at lede dialogen med **det videnskabelige samfund og interessenterne**

- opfordrer **medlemsstaterne** til at sikre en fuldstændig og hurtig gennemførelse af **direktivet om engangsplast**

[27] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet).
[28] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle.
[29] Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

- opfordrer **fiskerne** til i deres rolle som "havets forvaltere" at fortsætte deres engagement i indsamlingen af havaffald og anvendelsen af bionedbrydelige komponenter i fiskeredskaber med støtte i form af uddannelse og fra de tilgængelige finansieringskilder

- vil senest i 2024 udsende **fire vejledninger** som led i gennemførelsen af Kommissionens meddelelse om **strategiske retningslinjer for en mere bæredygtig og konkurrencedygtig akvakultur i EU for perioden 2021-2030**[30]**.** Disse vejledninger skal støtte sektoren i at gøre fremskridt på følgende områder: i) god administrativ og lovgivningsmæssig praksis, ii) adgang til arealer, iii) miljøpræstationer og iv) modvirkning af klimaændringer.

Forøgelse af fiskeredskabernes selektivitet og gennemførelse af landingsforpligtelsen

Uønskede fangster bidrager til de marine ressourcers tilbagegang. Som et økonomisk incitament til at fremskynde overgangen til større selektivitet indførte EU i 2013 "landingsforpligtelsen", i henhold til hvilken alle fangster, også uønskede fangster, skal landes. Landingsforpligtelsen trådte i kraft fuldt ud i 2019. Den har til formål at reducere og om muligt eliminere udsmid. Udsmid er ikke alene et stort spild af ressourcer, men har også negative konsekvenser for den bæredygtige udnyttelse af havets biologiske ressourcer, for de marine økosystemer og for fiskeriets finansielle levedygtighed.

I 2009, inden vedtagelsen af reformen af den fælles fiskeripolitik i 2013, blev det anslået, at der i det europæiske fiskeri blev smidt 1,7 mio. ton fisk (af alle arter) ud om året, hvilket svarer til 23 % af de samlede fangster. Dette har alvorlige konsekvenser for miljøet, for målarterne og for de bifangster, der tages sammen med målarterne. Ifølge den videnskabelige rådgivning[31] er omfanget af uønskede fangster fortsat stort i mange af de blandede demersale fiskerier, der udøves i EU-farvande (20-30 % i det udvidede Nordsøområde, Det Keltiske Hav, Biscayabugten og havet ud for den iberiske kyst). Udsmidsraten varierer imidlertid meget afhængigt af, hvilket (målrettet) fiskeri og hvilken fiskerflåde der er tale om, og samtidig har udokumenteret udsmid fortsat en negativ indvirkning på dataindsamlingen.

Resultaterne af de revisioner, som Kommissionen iværksatte i 2020[32], viser, at de medlemsstater, hos hvilke der blev foretaget revision, ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at sikre en effektiv kontrol og håndhævelse af landingsforpligtelsen. De traditionelle kontrolværktøjer (såsom inspektioner på havet og kontrol i havn og i forbindelse med auktioner) er utilstrækkelige, da de kun giver et meget begrænset øjebliksbillede af overholdelsen på kontroltidspunktet.

30 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Strategiske retningslinjer for en mere bæredygtig og konkurrencedygtig akvakultur i EU i perioden 2021-2030 (COM(2021) 0236 final).

31 STECF PLEN 22-01.

32 Oplysninger om Frankrig og Spanien findes her: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/da/inf_21_4681. Oplysninger om Irland, Belgien og Nederlandene findes her: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/da/inf_21_5342.

I sit forslag til en revideret fiskerikontrolordning[33] giver Kommissionen udtryk for sin støtte til anvendelsen af moderne kontrolværktøjer. Kommissionen vil fortsat samarbejde med Europa-Parlamentet og Rådet om at nå frem til en ambitiøs aftale om denne vigtige lovgivning. Som følge af manglende udvikling og anvendelse af de mest effektive kontrol- og håndhævelsesmidler, som f.eks. elektronisk fjernovervågning og andre moderne kontrolværktøjer, er der tegn på udbredt manglende overholdelse af reglerne og udokumenteret ulovligt udsmid[34]. Dette udgør en betydelig risiko, for hvis de indberettede data ikke afspejler de faktiske fangster, forringes kvaliteten af den videnskabelige rådgivning i alvorlig grad.

Kommissionen anerkender, at der er strukturelle vanskeligheder forbundet med gennemførelsen af landingsforpligtelsen. Til trods for, at alle interessenter bestræber sig på og samarbejder om at forbedre situationen, er det nødvendigt at afhjælpe ovennævnte mangler. De betragtninger, der førte til indførelsen af landingsforpligtelsen i 2013, er fortsat fuldt ud gyldige, og dens principper, navnlig med hensyn til at undgå spild af værdifulde ressourcer, er mere relevante end nogensinde.

Medlemsstaterne og det videnskabelige samfund skal gøre en større indsats for at indsamle de rette data, som er en forudsætning for at kunne analysere de hindringer, der er i vejen for gennemførelsen af landingsforpligtelsen. Samtidig skal fiskerne i større grad gøres bevidste om fordelene ved en politik, der tager sigte på at forhindre udsmid og uønskede fangster. Desuden ved fiskerne selv bedst, hvornår og hvor de skal fiske for at undgå uønskede fangster. Det er derfor afgørende at overlade anvendelsen af selektive fangstmetoder til fiskerne og værdsætte deres bestræbelser på at forbedre bevarelsen. Fiskerne bør vise deres engagement ved at sikre fuld åbenhed om de aktiviteter, der finder sted om bord, rapportere deres fangster præcist og levere resultater med hensyn til selektivitet.

Et af formålene med den fælles fiskeripolitik er at opnå så selektive fiskeredskaber, at der slet ikke tages uønskede fangster. Takket være fiskernes og medlemsstaternes indsats[35] er der sket fremskridt med udviklingen af innovative og mere selektive redskaber. Nu, hvor der er gået fire år, siden landingsforpligtelsen trådte i kraft fuldt ud, er der imidlertid behov for en meget større indsats.

Som anført i handlingsplanen for havet bør anvendelsen i praksis af disse nye redskaber og banebrydende fangstmetoder udvides. Medlemsstaterne bør gøre bedre brug af den målrettede støtte fra EHFAF til dette formål. Desuden bør de fremme en mere udbredt anvendelse af nye teknologier til dataindsamling og optimering af fiskeriet for at minimere fiskernes uønskede fangster.

Kommissionen:

[33] Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 og om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 1967/2006 og (EF) nr. 1005/2008 og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1139 for så vidt angår fiskerikontrol (COM(2018) 368 final).

[34] https://www.efca.europa.eu/en/content/compliance-evaluation; https://cinea.ec.europa.eu/publications/synthesis-landing-obligation-measures-and-discard-rates_en. https://cinea.ec.europa.eu/publications/synthesis-landing-obligation-measures-and-discard-rates-mediterranean-and-black-sea_en

[35] Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet — Mod et mere bæredygtigt fiskeri i EU: status og retningslinjer for 2023 (COM(2022) 253 final).

- opfordrer **medlemsstaterne, det videnskabelige samfund, de rådgivende råd og producentorganisationerne til senest i foråret 2024** at forelægge Kommissionen de nøgledata, der er nødvendige for en evaluering af landingsforpligtelsen. Kommissionen vil yde vejledning i denne forbindelse

- vil **senest i efteråret 2024**, når grundlaget for en sådan evaluering er på plads, og der er indsamlet tilstrækkeligt pålidelige data, udarbejde mandatet for evalueringen af landingsforpligtelsen for bedre at kunne informere de politiske beslutningstagere om effektiviteten, sammenhængen, relevansen og EU-merværdien af de gældende foranstaltninger.

4. FORBEDRING AF DEN FÆLLES FISKERIPOLITIKS FORVALTNING

Den fælles fiskeripolitik er styret af princippet om god forvaltningspraksis. I denne ånd giver den regionale tilgang, der blev indført med 2013-reformen, medlemsstaterne mulighed for at samarbejde i regionale grupper og udforme regionale bevarelsesforanstaltninger ved hjælp af fælles henstillinger. Desuden styrker den fælles fiskeripolitik samarbejdet mellem interessenterne ved at inddrage de rådgivende råd. De rådgivende råd fremsætter henstillinger til Kommissionen, medlemsstaterne og de regionale grupper og fremlægger interessenternes synspunkter til støtte for udarbejdelsen af bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger.

I begyndelsen fokuserede de regionale grupper hovedsagelig på deres oprettelse og gennemførelsen af landingsforpligtelsen. Arbejdet med de bevarelsesforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 11 i forordningen om den fælles fiskeripolitik[36], og som er nødvendige for at sikre overholdelsen af forpligtelserne i henhold til Unionens miljølovgivning og forordningen om tekniske foranstaltninger[37], tog først fart i 2021. Det er foregået i et meget ujævnt tempo i de forskellige havområder.

Som beskrevet i handlingsplanen for havet skal medlemsstaterne forny deres tilsagn om at sætte skub i det regionaliserede samarbejde, gøre det mere effektivt og hæve ambitionsniveauet for det, navnlig hvad angår gennemførelsen af Unionens miljølovgivning i henhold til artikel 11 i forordningen om den fælles fiskeripolitik. Med henblik herpå bør medlemsstaterne afhjælpe manglen på tilstrækkelige ressourcer til arbejdet i de regionale grupper, øge inddragelsen af interessenterne yderligere og styrke det videnskabelige grundlag. Kommissionen vil vurdere fremskridtene med gennemførelsen af handlingsplanen for havet i forbindelse med midtvejsevalueringen af biodiversitetsstrategien i første halvdel af 2024 og vil afhængigt af sin vurdering af de fremskridt, der er gjort, og i overensstemmelse med sin initiativret overveje, om der er behov for yderligere tiltag, herunder lovgivningsmæssige tiltag.

---

[36] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF.

[37] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 af 20. juni 2019 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 og (EU) 2019/1022 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 894/97, (EF) nr. 850/98, (EF) nr. 2549/2000, (EF) nr. 254/2002, (EF) nr. 812/2004 og (EF) nr. 2187/2005.

Kommissionen:

- opfordrer **medlemsstaterne** til fra **2023** fuldt ud at gennemføre de forvaltningsaktioner, der er fastsat i handlingsplanen for havet

- opfordrer **medlemsstaternes regionale fiskerigrupper** til fra **2023** i højere grad at inddrage interessenterne, navnlig de rådgivende råd, i de regionale organisationer for at sikre, at både fiskeri- og miljømyndighederne inddrages

- opfordrer **medlemsstaterne** til fra **2023** at afsætte tilstrækkelige ressourcer til arbejdet i de regionale grupper.

God forvaltning forudsætter også større åbenhed. I artikel 17 i forordningen om den fælles fiskeripolitik er det udtrykkeligt fastsat, at medlemsstaterne ved tildelingen af kvoter skal anvende gennemsigtige og objektive kriterier, herunder af miljømæssig, social og økonomisk art. Interessenterne skal have klare oplysninger om, hvordan medlemsstaterne fordeler fiskerimulighederne og forvalter flådekapaciteten på nationalt plan. Kommissionen vil derfor arbejde sammen med de videnskabelige organer og medlemsstaterne om yderligere at vurdere og sikre gennemsigtigheden af disse kriterier og deres overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik og tilskynde til anvendelsen af kriterier, der kan fremme bæredygtige fangstmetoder og støtte ikkeindustrielle fiskere og kystfiskere, som repræsenterer næsten 75 % af alle fiskerfartøjer, der er registreret i EU, og næsten halvdelen af al beskæftigelse i fiskerisektoren.

Selv om Det Europæiske Markedsobservatorium for Fiskevarer og Akvakulturprodukter (EUMOFA)[38] allerede skaber gennemsigtighed på markedet for fiskevarer og akvakulturprodukter, er der stadig behov for større gennemsigtighed for at sætte forbrugerne i stand til at træffe informerede valg. Som bebudet i fra jord til bord-strategien er det vigtigt at fortsætte arbejdet med det initiativ vedrørende et bæredygtigt fødevaresystem, som Kommissionen agter at fremsætte forslag om i 2023, og som tager sigte på at opnå en harmoniseret EU-tilgang til bæredygtig fødevareproduktion.

Endelig kræver en god forvaltning af fiskeri- og akvakultursektoren, at reglerne om adgang til det maritime rum er utvetydige, stabile og retfærdige, idet der tages hensyn til den stigende konkurrence om anvendelsen af det maritime rum mellem de økonomiske sektorer. Ved direktivet om maritim fysisk planlægning[39] fastlægges rammer, der tager sigte på at mindske konflikter i det maritime rum og fremme synergieffekten mellem de forskellige maritime aktiviteter. Ved at skabe større forudsigelighed, gennemsigtighed og retssikkerhed tilskynder det desuden til investeringer.

Medlemsstaterne bør bygge videre på dette direktiv for at forbedre koordineringen mellem fiskeriforvaltningen og den maritime fysiske planlægning. Desuden kræver den øgede anvendelse af havene til andre formål end fiskeri såsom beskyttede havområder eller vedvarende energi en højere grad af regional tilpasning i den maritime fysiske planlægning ud over medlemsstatsniveau.

[38] https://www.eumofa.eu/.

[39] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning.

Kommissionen:

- **vil bede Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) om i 2023** at analysere de kriterier, som medlemsstaterne anvender ved tildelingen af fiskerimuligheder på nationalt plan

- **vil i 2023 indlede drøftelser med medlemsstaterne og interessenterne med henblik på at udarbejde et vademecum om tildeling af fiskerimuligheder med det formål at forbedre gennemsigtigheden, fremme bæredygtige fangstmetoder i hele EU og støtte småfiskere og kystfiskere.**

5. TILPASNING TIL SKIFTENDE FISKERIINTERESSER UDEN FOR EU-FARVANDE

Den seneste politiske og geopolitiske udvikling i form af brexit og Ruslands brutale krig mod Ukraine har understreget de konsekvenser, som den ændrede geopolitiske kontekst i Europa har for EU's fiskeripolitik, og dennes tætte tilknytning til maritim sikkerhed. Begge begivenheder har ført til et skift i fiskerflådernes interesser i nogle medlemsstater og andre kyststater, hvilket har påvirket forbindelserne mellem kyststaterne på fiskeriområdet.

Dynamikken i fiskeriforbindelserne med og mellem kyststaterne i det nordøstlige Atlanterhav har ændret sig væsentligt. Før brexit forvaltede EU ti samlede tilladte fangstmængder (TAC'er) sammen med Norge og tre bestande sammen med kyststaterne. I dag deles yderligere 76 TAC'er med lande uden for EU med syv TAC'er i Det Forenede Kongeriges farvande (EU har fiskerirettigheder til disse). Denne nye situation har skabt yderligere udfordringer med hensyn til at opfylde den fælles fiskeripolitiks centrale målsætninger og principper. Efter brexit er det handels- og samarbejdsaftalen, der danner grundlaget for de bilaterale forbindelser mellem EU og Det Forenede Kongerige. I aftalen integreres aspekter af fiskeri og handel og rammerne fastlægges for de årlige konsultationer med Det Forenede Kongerige om fastsættelse af fiskerimuligheder for de fælles bestande. EU er også ved at lægge sidste hånd på en ny trilateral rammeaftale om fiskeri med Norge og Det Forenede Kongerige. Den vil skabe en ny platform for det trilaterale samarbejde i Nordsøen med input fra arbejdsgrupper og årlige høringer om bestande, som de tre parter er fælles om. Disse eksisterende rammer skal bidrage til udarbejdelsen af specifikke forvaltningsforanstaltninger, samtidig med at parternes reguleringsmæssige autonomi anerkendes.

Ruslands brutale militære aggression mod Ukraine har bragt krigen tilbage til Europa med nye farer og negative afsmittende virkninger på den maritime sikkerhed, som er udfordret af territoriale konflikter, konkurrence om naturressourcer og trusler mod den frie sejlads. Dette skaber nye spændinger i de europæiske havområder. I en sådan geopolitisk kontekst i forandring vil EU styrke samarbejdet med ligesindede partnere i sit eget naboskabsområde og i andre havområder af strategisk betydning. Kommissionen har suspenderet de bilaterale konsultationer med Rusland om Østersøen, og det samme gælder kontakterne vedrørende RFFO'erne og den fælles maritime dagsorden for Sortehavet.

Udviklingen i den maritime sikkerhedssituation i Sortehavet har negative økonomiske konsekvenser for fiskere og kystsamfund i de berørte EU-medlemsstater. Krigen i Ukraine og de deraf følgende sikkerhedstrusler har resulteret i en afbrydelse af fiskeriaktiviteterne, bl.a.

på grund af fritflydende drivminer. Den har også ført til tab af biodiversitet, navnlig som følge af en alarmerende stigning i dødeligheden for hvaler i Sortehavet.

Den indbyrdes sammenhæng mellem klimaændringer, miljøforringelse i kyst- og havområder og maritim sikkerhed vil blive behandlet i forbindelse med den kommende ajourføring af EU-strategien for maritim sikkerhed og den tilhørende handlingsplan samt den kommende fælles meddelelse om klimaændringer, miljøforringelse, sikkerhed og forsvar.

Kommissionen:

- vil **i 2023 ajourføre EU-strategien for maritim sikkerhed og den tilhørende handlingsplan**

- vil fremlægge en **fælles meddelelse om klimaændringer, miljøforringelse, sikkerhed og forsvar.**

6. DEN FÆLLES FISKERIPOLITIK — UDNYTTELSE AF POTENTIALET I BÆREDYGTIG INNOVATION OG INVESTERINGER

Fiskeri- og akvakultursektorens rentabilitet og tiltrækningskraft afhænger også af dens evne til at innovere og investere. Der er et tydeligt behov for bæredygtig innovation og strukturelle investeringer i hele værdikæden, navnlig for at forbedre energieffektiviteten, fremme overgangen til mere bæredygtige fiskeredskaber, reducere miljø- og klimaaftrykket, forbedre sikkerheden og fremme trivslen på arbejdspladsen. Den næste generation af fiskerfartøjer og akvakulturbrug skal drives med mindre miljøpåvirkning og brug af færre ressourcer.

Desuden er teknologisk innovation afgørende for at udvikle nye forretningsmuligheder og fremme økonomisk diversificering. Digital teknologi kan ikke alene give fiskere og akvakulturbrugere en konkurrencemæssig fordel, men kan også resultere i bedre dataindsamling, kontrol og håndhævelse, sporbarhed og forbrugeroplysninger og skabe en ny generation af arbejdspladser. Digital teknologi gør fiskeriet og akvakulturerhvervet mere effektivt, fremmer direkte salg og en gennemsigtig, effektiv og brugervenlig fiskerikontrol og -overvågning. Eksempler herpå er elektroniske fjernovervågningssystemer såsom kameraovervågning (CCTV) og sensorer om bord, kunstig intelligens, automatiseret dataanalyse, kontinuerlig måling og registrering af maskineffekt samt droner, der skal sikre overvågningen. Digital teknologi giver også mulighed for at indsamle en bredere vifte af data, der kan danne grundlag for de videnskabelige processer og beslutningsprocedurerne samt forenkle og lette den administrative byrde for operatørerne i forbindelse med dataindsamling. Dette er afgørende for at fremme lige konkurrencevilkår og sikre en konstant strøm af oplysninger af god kvalitet om fiskebestande, forbrugerpræferencer og miljøforhold.

Medlemsstaterne skal sikre sig, at deres EHFAF-programmer leverer det forventede bidrag til innovation, digitalisering og energiomstilling i fiskeri- og akvakultursektorens værdikæder, og at de supplerer Horisont Europa og missionen "Genopretning af vores oceaner og farvande inden 2030". European Digital Twin of the Ocean skal i denne forbindelse fungere som samlingspunkt for data, modeller og andre digitale teknologier med henblik på at tilvejebringe videnbaseret input af relevans for fiskeriforvaltningen. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at bidrage til udviklingen af dette digitale vidensystem, navnlig ved at stille deres overvågningsdata og vurderingsværktøjer til rådighed via Digital Twin of the

Ocean, og opfordrer dem til at gøre brug af missionsprojekterne og andre foranstaltninger til at forbedre deres havovervågningskapacitet.

Det er nødvendigt at udvikle og yderligere afprøve nye teknologier og teknikker, opskalere dem, udvikle et marked for dem og gøre dem økonomisk overkommelige for investorerne. Interessenterne bør styrke deres samarbejde om innovative projekter ved at udveksle bedste praksis og i fællesskab udvikle ny teknologi. De bør udnytte de eksisterende samarbejdsprocedurer og -kanaler. For eksempel er "strategier for intelligent specialisering" en stærk katalysator for innovation på regionalt plan, som kan fremme konkurrenceevnen i fiskeri- og akvakulturværdikæden og støtte den teknologiske udvikling i sektoren. Kommissionen vil fortsat støtte denne proces via platformen for intelligent specialisering med henblik på en bæredygtig blå økonomi[40]. Den har også oprettet EU-Observationscentret for den Blå Økonomi for at stille næsten tidstro information og vigtige socioøkonomiske indikatorer vedrørende EU's blå økonomi til rådighed[41]. Det er meget vigtigt, at medlemsstaterne og interessenterne anvender de tilgængelige finansieringskilder til at afdække det uudnyttede potentiale for forretningsmuligheder, investeringer og knowhow og til at drage fordel af EU's forskningsfaciliteter.

For at fremme og støtte denne proces vil Kommissionen uddele en årlig pris for bæredygtig innovation i fiskeriet. Den skal fremhæve bedste praksis i sektoren og lette udbredelsen heraf. Kommissionen vil med henblik herpå opfordre de rådgivende råd til at foreslå, hvilke kriterier der skal lægges til grund for uddeling af prisen og for udvælgelse af en uafhængig jury.

Innovation bør føre til investeringer og gøre det muligt at opnå rentabilitet. Som fremhævet i meddelelsen om energiomstillingsinitiativet er det nødvendigt at mindske fiskeri- og akvakultursektorens bidrag til klimaændringerne og mindske dens dyre afhængighed af fossile brændstoffer. Med den enorme stigning i energipriserne i 2022 er størstedelen af sektoren stadig i fare for at blive økonomisk uholdbar. Derfor bør fremskyndelsen af energiomstillingen i værdikæden fokusere på at reducere driftsomkostningerne til energi og samtidig bidrage positivt til de målsætninger om klimaneutralitet, forureningsreduktion og bevarelse af biodiversitet, der er opstillet i den europæiske grønne pagt. Anvendelsen af eksisterende teknologi (f.eks. el, hybrid, vind og sol) skal fremskyndes, ligesom der skal sættes skub i forskning i og afprøvning af ny teknologi (f.eks. brint).

Generelt er der behov for yderligere investeringer i design, teknologi og avancerede løsninger for at gøre "fremtidens fartøjer" mere energieffektive og sætte dem i stand til at fiske mere selektivt, optimeret og præcist. Det samme gælder "fremtidens akvakulturbrug", som skal sættes i stand til at øge produktionen af skaldyr og alger og samtidig reducere sit miljø- og klimaaftryk. Offentlig EU-finansiering kan fremme sådanne investeringer. Energiomstillingsinitiativet udgør en befordrende ramme til at imødegå disse udfordringer, eftersom det beskriver de eksisterende hindringer, indeholder forslag til, hvordan disse skal ryddes af vejen, og skaber strukturer for et langsigtet samarbejde på dette område.

Ud over teknologisk innovation bør god praksis, der fører til en reduktion af fiskeri- og akvakultursektorens klima- og miljøaftryk, fremmes. Kommissionen vil som led i gennemførelsen af EU's strategiske retningslinjer for akvakultur[42] udarbejde en vejledning om

[40] https://s3platform.jrc.ec.europa.eu/.
[41] https://blue-economy-observatory.ec.europa.eu/index_en.
[42] Jf. fodnote 30 ovenfor.

miljøpræstationer. Vejledningen kommer bl.a. til at omfatte anvendelsen af bæredygtige proteinkilder til foder, fodereffektivitet, energieffektivitet og anvendelse af vedvarende ressourcer samt fremme af lavtrofisk akvakulturproduktion, som f.eks. opdræt af bløddyr og dyrkning af alger og integrerede multitrofiske akvakultursystemer[43].

For at tilskynde fiskerflåden til at tage nye teknologier i anvendelse, særlig i betragtning af, at nogle af disse teknologier er tungere og kræver mere plads end de traditionelle teknologier, er der ligeledes behov for overvejelser om fartøjernes rumfang[44], som samtidig er et vigtigt parameter for forbedring af sikkerheds- og arbejdsvilkårene. Den fælles fiskeripolitik giver mulighed for private investeringer i nye, bæredygtige og sikre fartøjer, samtidig med at det sikres, at flådens samlede fiskerikapacitet ikke øges. Medlemsstaterne har fleksibilitet til at fordele deres fiskerikapacitet inden for et loft, der er fastsat i den fælles fiskeripolitik, og i henhold til tilgangs-/afgangsordningen (dvs. at enhver kapacitet, der tilgår flåden, skal kompenseres med en tilsvarende kapacitetsreduktion). Som fremhævet i evalueringen i 2019 af tilgangs-/afgangsordningen[45] har flere medlemsstater en margen mellem deres flåders aktive kapacitet og deres fiskerikapacitetsloft. De kan og bør tildele denne margen der, hvor der er brug for den for at lette moderniseringen af flåden. I forbindelse med denne ordning forudsætter enhver omfordeling af kapacitet en pålidelig overvågning af kapaciteten, herunder maskineffekten[46].

Kommissionen:

- opfordrer **medlemsstaterne til fra 2023** i samarbejde med sektoren at gøre deres forvaltning af fiskerikapaciteten mere åben og fleksibel og til at lette en eventuel omfordeling heraf, hvis det er nødvendigt med henblik på at kunne foretage strukturelle investeringer om bord, herunder med finansiel støtte fra EU og medlemsstaterne, hvis det er berettiget

- opfordrer **energiomstillingspartnerskabet** (oprettet inden for rammerne af energiomstillingsinitiativet), **de rådgivende råd og arbejdsmarkedets parter** til **senest i 2024** at fremsætte konkrete, praktiske og bæredygtige forslag til modernisering af fartøjer for at forbedre sikkerheden, energieffektiviteten og arbejdsvilkårene om bord

- opfordrer **de rådgivende råd** til i 2023 at bidrage til oprettelsen af en årlig pris for bæredygtig innovation i fiskeriet med henblik på at uddele den for første gang i 2024

- opfordrer medlemsstaterne til at støtte innovation og fremme god praksis inden for akvakultur samt lavtrofisk akvakulturproduktion såsom opdræt af bløddyr og dyrkning af alger og integrerede multitrofiske akvakultursystemer (IMTA).

43 COM(2022) 592 final og COM(2021) 236 final.

44 Rumfang (udtrykt i "bruttotonnage") er sammen med maskineffekt (udtrykt i kW) et af parametrene i definitionen af fiskerikapacitet.

45 SWD(2019) 312 final.

46 Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet for Maritime Anliggender og Fiskeri — "Study on engine power verification by Member States: final report", Publikationskontoret, 2019, https://data.europa.eu/doi/10.2771/945320.

7. DEN FÆLLES FISKERIPOLITIK — ET ÅRTI MED HÅNDGRIBELIGE RESULTATER

Reformen af den fælles fiskeripolitik i 2013 var et gennembrud. Eftersom den almindelige lovgivningsprocedure blev udvidet til at omfatte fiskeri blev Europa-Parlamentet og Rådet enige om en ny lovgivningsmæssig ramme, der for første gang samlede de sociale, økonomiske og miljømæssige dimensioner af EU's fiskeripolitik. Det gav mulighed for øget ejerskab, herunder på regionalt plan, og forbedret samarbejde mellem den relevante fiskerisektor og andre interessenter.

Et årti senere ser vi håndgribelige fremskridt i retning af et mere bæredygtigt fiskeri i praksis. Fiskerne, civilsamfundet, medlemsstaterne og EU har bidraget til at genopbygge kritiske fiskebestande i EU og bringe flåderne op på et rentabelt niveau. I 2009 havde EU kun fem fiskebestande, der blev befisket bæredygtigt, i 2022 var der over 60, og forbedringerne fortsætter. Flerårige forvaltningsplaner med ambitiøse bæredygtighedsmål danner nu grundlag for en sammenhængende årlig beslutningstagning om fiskerimuligheder. Fiskerne fortsætter deres bestræbelser på at gøre deres aktiviteter mere selektive for at mindske indvirkningen heraf på havmiljøet[47].

Disse forbedringer af den miljømæssige bæredygtighed har kombineret med større forudsigelighed som følge af en stabil lovgivningsramme ført til bedre økonomiske resultater siden 2013[48]. Der er stærke beviser[49] for, at den fælles fiskeripolitik også har resulteret i effektive og velorganiserede markeder for fisk og skaldyr, der bidrager til åbenhed og stabilitet i forsyningskæden og dermed til fødevareforsyningen.

Med sin solide fiskeriforvaltningsramme går EU også foran med et godt eksempel, når det gælder fremme af et bæredygtigt fiskeri på verdensplan. F.eks. ydede EU en afgørende indsats i forbindelse med etableringen af en ny og ambitiøs forvaltningsramme for Middelhavet og Sortehavet.

EU har også fremmet RFFO'ernes dagsorden, hvilket har forbedret bæredygtigheden betydeligt takket være deres fiskeriforvaltnings- og kontrolordninger. I 2021 var 54 ud af de 55 bevarelsesforanstaltninger, som RFFO'erne har vedtaget til forvaltning af de bestande, der hører under deres kompetenceområde, i overensstemmelse med den videnskabelige

[47] Som eksempler kan nævnes de nye fladfiskredskaber, der er indført i Østersøen, de nye redskaber til pighvarfiskeri i Sortehavet, der har til formål at reducere bifangsten af følsomme arter, og de nye bundredskaber i dybvandsrejefiskeriet, som har mindsket indvirkningen på havbunden og brændstofforbruget i Middelhavet. I Middelhavet er erfaringerne fra det beskyttede havområde Columbretes i Spanien og området med fiskeribegrænsninger i Jabuka-/Pomograven i Adriaterhavet også eksempler på, hvordan alle aktører kan inddrages i udviklingen og gennemførelsen af forvaltningsforanstaltninger. Dette har banet vejen for det betydeligt arbejde, som GFCM har gjort i forbindelse med oprettelsen af 10 områder med fiskeribegrænsninger i Middelhavet.

[48] Europa-Kommissionen, Det Fælles Forskningscenter, Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri — "The 2022 annual economic report on the EU fishing fleet" (STECF 22-06), J. Virtanen (redaktør), J. Guillen (redaktør), R. Prellezo. (redaktør), E. Sabatella (redaktør), Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2022.

[49] Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter (COM(2023) 101).

rådgivning. EU har også støttet ILO's arbejde med sociale aspekter i en række RFFO'er[50]. I Middelhavet og Sortehavet har GFCM's 2030-strategi til formål at fremme princippet om anstændigt arbejde, bl.a. ved hjælp af retfærdige og sikre arbejdsvilkår og adgang til social beskyttelse.

Desuden var EU's engagement afgørende for bestræbelserne på at bringe bestanden af almindelig tun, der var tæt på at kollapse, op på bæredygtige niveauer. Nu stammer 87 % af de kommercielle tunfangster på verdensplan fra bestande med god bestandstæthed. Hvad angår de bestande, der befiskes af EU-flåden, forvaltes 17 ud af 20 tun- og tunlignende bestande, der hører under RFFO'er, bæredygtigt.

EU har også spillet en central rolle i de afgørende fremskridt, der er gjort inden for rammerne af den internationale konference om havets biodiversitet i områder uden for national jurisdiktion (BBNJ). EU leder den højambitiøse koalition af 50 lande og vil gøre alt, hvad der er nødvendigt for at sikre en hurtig og ambitiøs aftale i 2023. EU spillede ligeledes en afgørende rolle med hensyn til at bane vejen for indgåelsen af aftalen om forebyggelse af ureguleret fiskeri på åbent hav i den centrale det af Det Nordlige Ishav i 2018 og WTO-aftalen om forbud mod visse former for fiskeristøtte i 2022. EU fører også an i bestræbelserne på at udpege nye store beskyttede havområder i Det Sydlige Ishav. EU's internationale lederskab har også bidraget til at sikre fremskridt med hensyn til bekæmpelsen af IUU-fiskeri, hvor EU har opnået de allerbedste resultater. Desuden giver partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri med lande uden for EU gensidige fordele både for EU og for partnerlandene og de enkelte befolkninger. De seneste partnerskabsaftaler om bæredygtigt fiskeri indeholder menneskerettighedsklausuler og integrerer lokalbefolkningens behov yderligere.

For akvakultursektorens vedkommende blev der med reformen af den fælles fiskeripolitik i 2013 indført nye værktøjer til at fremme bæredygtig akvakultur. Sammen med EU-finansiering har dette muliggjort fremskridt med hensyn til bæredygtighed og konkurrenceevne i denne vigtige sektor. I 2021 vedtog Kommissionen nye strategiske retningslinjer[51], hvorefter medlemsstaterne foretog relevante ajourføringer af deres nationale strategiske akvakulturplaner i overensstemmelse hermed.

Forordningen om den fælles fiskeripolitik fra 2013 skaber den stabilitet, som fiskerisektoren har brug for. Hjørnestenene heri er fortsat miljømæssig, social og økonomisk bæredygtighed, et effektivt regionalt samarbejde og videnskabeligt baseret beslutningstagning. Disse aspekter er mere relevante end nogensinde med henblik på at sikre en lokal fødevareproduktion og mindske miljøbelastningen og drivhusgasemissionerne. Genopbygningen af fiskebestandene til over de niveauer, der giver MSY, er fortsat grundlaget for at nå disse centrale målsætninger.

Der er dog stadig en række problemer, der skal løses, for at den fælles fiskeripolitik kan gennemføres fuldt ud. Der er behov for en hurtigere og mere strukturel omstilling for at mindske fiskeri- og akvakultursektorens indvirkning på miljøet og klimaet. Dette er nødvendigt for at genoprette et sundt havmiljø og sikre fødevaresikkerheden samt for at

[50] Såsom Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT), Fiskerikommissionen for det Vestlige og Centrale Stillehav (WCPFC) og Kommissionen for Tunfisk i Det Indiske Ocean (IOTC).

[51] Jf. fodnote 30 ovenfor.

hjælpe sektoren med at blive mere modstandsdygtig, øge energieffektiviteten og yde et hurtigt bidrag til klimaneutralitet. Dette vil bidrage til at sænke brændstofomkostningerne og gøre det muligt at drive virksomhed ved hjælp af grøn energi.

I denne meddelelse peges der på en række specifikke elementer i den fælles fiskeripolitik, hvor gennemførelsen skal styrkes, og/eller yderligere vurderinger og overvejelser er nødvendige for at sikre, at sektoren, samfundet som helhed og naturen fuldt ud kan drage fordel af denne politiks enorme potentiale. Nogle af disse elementer behandles også mere detaljeret i handlingsplanen for havet og energiomstillingsinitiativet.

De vedrører især:

- landingsforpligtelsen og dens omkostninger og fordele for samfundet og for fiskerne
- bidraget til gennemførelsen af miljølovgivningen og det tilhørende forvaltningssystem
- forbedring af videnbasen og styrkelse af den økosystembaserede tilgang under hensyntagen til både socioøkonomiske og miljømæssige målsætninger
- erhvervets fremtid og generationsskiftet
- udnyttelsen af EU's forsknings- og finansieringsmuligheder
- tildelingen af kvoter på nationalt plan og tildelingsprocedurens åbenhed
- flådekapacitetsrammen og dens relevans for strukturelle investeringer om bord, herunder til støtte for sektorens energiomstilling
- udvikling af bedre sociale indikatorer med henblik på at opnå større pålidelighed i de socioøkonomiske rapporter, der anvendes ved udarbejdelsen af fiskeriforvaltnings- og bevarelsesforanstaltninger.

8. EN "PAGT FOR FISKERET OG HAVET", DER SKAL BANE VEJEN FOR FREMTIDEN

Med udgangspunkt i de fremskridt, der er gjort siden den seneste reform i 2013, er fremtidens fælles fiskeripolitik en politik, der muliggør og støtter: i) fiskeri og akvakultur i samspil med naturen, ii) fiskerfartøjer og akvakulturbrug, der drives med mindre miljø- og klimapåvirkning og færre ressourcer, iii) det bidrag, som fisk og skaldyr yder til beskyttelse af fødevaresikkerheden og til styrkelse af fødevaresystemernes modstandsdygtighed og bæredygtighed i EU, og iv) fiskere og akvakulturbrugere, der kan trives og opnå anerkendelse og økonomisk velfærd i deres erhverv.

En fremtidssikret fælles fiskeripolitik skal tage hensyn til fiskere og akvakulturbrugere, som tilskyndes til og støttes i at innovere og anvende den nyeste teknologi. Innovation vil gøre fiskeri- og opdrætsaktiviteterne mere effektive og rentable, sikre en CO_2-fattig fødevareforsyning og bidrage til havenes og farvandenes sundhed og fødevaresystemets bæredygtighed. Bedre beskyttelse af de marine økosystemer vil også hjælpe os med at håndtere de uundgåelige konsekvenser af klimaændringerne, som f.eks. marine hedebølger, ændringer i de trofiske forhold og forsuring.

Fremtidens fartøjer og akvakulturbrug skal bidrage til at gøre fiskeri- og akvakultursektoren uafhængig af fossile brændstoffer og blive langt mere energieffektiv. Fartøjerne skal drives af vedvarende energi og brændstoffer, ren og energineutral fremdrift, og dermed imødegå klimaændringer og forurening til søs. De skal også fiske mere selektivt og effektivt takket være de nyeste teknologier til præcisionsfiskeri. Endelig skal den fælles fiskeripolitik støtte

fremtidens fiskere, som skal anvende mere bæredygtige fiskeredskaber og være mere modstandsdygtige over for klimaændringer, tab af biodiversitet og ændrede forhold på havet. De skal ligeledes midlertidigt kunne skifte til andre aktiviteter i den blå økonomi og offentlige tjenester for at lette presset på fiskeressourcerne. Fiskeriet skal være innovativt og sikkert og yde en værdifuld tjeneste i form af forvaltning af havet.

Udgangspunktet er at sikre en korrekt gennemførelse af de eksisterende lovgivningsmæssige krav, således at alle data, al viden og alle input er tilgængelige og dermed kan indgå i overvejelserne med alle relevante interessenter. Som beskrevet i det arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager denne meddelelse, intensiverer interessenterne deres samarbejde for at nå den fælles fiskeripolitiks målsætninger og baner dermed vejen for et værdifuldt samarbejde i de kommende år.

Den omfattende høring af interessenter, der blev gennemført i forbindelse med udarbejdelsen af denne meddelelse, gjorde det meget klart, at fiskeri- og akvakultursektoren kun kan levere ambitiøse resultater med hensyn til både bæredygtighed og rentabilitet, hvis den forvaltes i en ånd af samarbejde og tillid mellem de offentlige myndigheder på alle niveauer, det videnskabelige samfund, fiskerne og akvakulturbrugerne og deres organisationer og civilsamfundet.

I lyset af ovenstående opfordrer Kommissionen medlemsstaterne, interessenterne i fiskerisektoren og det videnskabelige samfund til at tilslutte sig Kommissionen i en "pagt for fiskeriet og havet" og bekræfte det fælles tilsagn om fuldt ud at gennemføre den nuværende fælles fiskeripolitik og bidrage til de nødvendige overvejelser og vurderinger af visse af politikkens elementer. Disse overvejelser og denne vurdering skal give input til en drøftelse mellem fiskeriforvaltere og interessenter om fremtidssikring af politikken med hensyn til både social og miljømæssig modstandsdygtighed.

Pagten vil blive bygget op omkring følgende nøgleprincipper:

- fuld **overholdelse af de eksisterende regler** for at sikre, at fiskeriet foregår på et bæredygtigt niveau, og for i væsentlig grad at reducere den negative indvirkning på de marine økosystemer
- større **åbenhed** i forvaltnings- og beslutningsprocedurerne for at sikre, at alle relevante interessenter inddrages og er fuldt ud informeret om reglerne
- **styrket forvaltning**, der er tættere knyttet til andre politikområder med henblik på at udvikle en mere helhedsorienteret tilgang, som også tackler andre belastninger af havmiljøet, ligesom der skal gøres yderligere fremskridt i EU's samarbejde med tredjelande for at sikre lige vilkår
- **anerkendelse af fiskernes rolle som "havets forvaltere"** og tilvejebringelse af en ramme til støtte for sektorens socioøkonomiske modstandsdygtighed, miljømæssige bæredygtighed og et generationsskifte
- en **fremadskuende tilgang baseret på mere forskning og innovation**, der gør det muligt for sektoren at bidrage til klimaneutralitet (bl.a. ved hjælp af "fremtidens fartøjer" og mere bæredygtige fiskeredskaber og fangstmetoder) med henblik på at lette udviklingen af præcisionsfiskeri, udforme erhvervet for fremtidens fiskere og indsamle de data, der er nødvendige for udviklingen af den fremtidige politik.

Den nuværende fælles fiskeripolitik giver sammen med de foranstaltninger, der følger af denne meddelelse, handlingsplanen for havet og energiomstillingsinitiativet mulighed for større engagement og investeringer i fremtiden. Pagten for fiskeriet og havet er en opfordring til at arbejde hånd i hånd for at foretage de nødvendige forbedringer af gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik på kort sigt og indlede en ny fase af drøftelser mellem alle interessenterne i fiskerisektoren. Det er en opfordring til at tilpasse politikken på de områder, hvor det er nødvendigt, for at hjælpe os med at håndtere nye udfordringer og realiteter og opbygge en gensidig forståelse af, hvor vi vil hen. Hvis alle interessenter går sammen og gør deres del, vil den fælles fiskeripolitik bidrage til at optimere forvaltningen og give kollektive gevinster som reaktion på de voksende udfordringer, som fiskeri- og akvakultursektoren, de marine økosystemer og kystsamfundene står over for.